

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 025181 21 Кж 5
Бања Лука, 23.02.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених С. Ч., Д. Н. и Л. Г., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог С. Ч., адвоката Ј. И. из Б. Л. и браниоца оптуженог Д. Н., адвоката Ј. Ј. из Б. Л., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 025181 20 К од 16.02.2021. године, донио је дана 23.02.2021. године

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С. Ч., изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 025181 20 К од 16.02.2021. године, док се жалба браниоца оптуженог Д. Н., изјављена против истог рјешења, одбацује као недопуштена.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 025181 20 К од 16.02.2021. године, утврђено је да нису престали разлози за притвор према оптуженом С. Ч., који се потврђеном оптужницом Окружног јавног тужилаштва Бања Лука број Т13 0 КТ 0051342 20 од 03.06.2020. године, терети да је заједно са оптуженим Д. Н. и Л. Г., починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), тако да притвор, по том рјешењу може трајати до изрицања првостепене пресуде, а најдуже 2 (двје) године, уз обавезну контролу притвора, која ће се и надаље вршити свака два мјесеца, рачунајући од доношења посљедњег рјешења о притвору.

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора, која се врши по истеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору и то из притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. тачке а) и в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против наведеног рјешења жалбе су, благовремено, изјавили бранилац оптуженог С. Ч., адвокат Ј. И. из Б. Л. и бранилац оптуженог Д. Н., адвокат Ј. Ј. из Б. Л..

Испитујући побијано рјешење, жалбе и спис предмета, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Одредбом члана 307. ЗКП РС, прописано је да жалбу могу изјавити странке, бранилац и оштећени, а у корист оптуженог, жалбу могу изјавити законски заступник, брачни, односно, ванбрачни друг, родитељ или дјете и усвојилац, односно усвојеник. Према томе, како адвокат Ј. Ј. није бранилац оптуженог С. Ч., већ је бранилац другооптуженог Д. Н., који се не налази у притвору и на кога се не односи побијано рјешење, нити је поменути адвокат у неком од својстава према оптуженом С. Ч., набројених у ставу 2. члана 307. ЗКП РС, то овај адвокат није лице овлаштено за подношење жалбе против наведеног рјешења, због чега је овај суд, на основу одредбе члана 326. у вези са чланом 307. и 324. став 1. ЗКП РС, наведену жалбу одбацио као недопуштену.

У жалби браниоца оптуженог С. Ч., нису конкретно наведени жалбени основи, али из образложења жалбе произилази да се рјешење побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се према оптуженом укине притвор и исти одмах пусти на слободу или да се према оптуженом одреде мјере забране из члана 187. став 1., 2., 4. и 5. ЗКП РС или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Супротно жалбеним наводима, чињеница што је контролу оправданости притвора, вршило претресно, а не ванпретресно вијеће првостепеног суда, не чини то рјешење незаконитим, како то погрешно сматра ова жалба. Наиме, одредба члана 202. став 1. ЗКП РС, нити било која друга одредба ЗКП РС, не прописује забрану да о контроли оправданости притвора, након потврђивања оптужнице, одлучује претресно вијеће. Осим тога, одредбом члана 24. став 5. ЗКП РС, прописана је надлежност ванрасправног вијећа, а то је да одлучује о жалбама против рјешења када је то одређено тим законом и доноси друге одлуке ван претреса. Према томе, како се у конкретном случају, о контроли оправданости притвора одлучивало на наставку главног претреса, одржаном дана 16.02.2021. године, то је претресно вијеће имало законско овлашћење да донесе побијано рјешење.

Надаље, жалбом се указује на недостатак разлога побијаног рјешења у погледу постојања основане сумње да је оптужени починио кривично дјело за које се терети, тврдњом да је првостепени суд морао извршити оцјену до сада изведених доказа, па на основу истих да утврди да ли и даље постоји та основана сумња, а затим се оспорава и постојање посебних притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС.

Супротно жалбеним приговорима бранилаца, овај суд налази да образложење побијаног рјешења садржи разлоге у погледу закључка првостепеног суда да и даље постоји основана сумња да је оптужени починио кривично дјело за које се терети.

Наиме, како је већ напријед наведено, побијано рјешење је донесено у поступку контроле оправданости притвора, у којем суд, по службеној дужности утврђује да ли и даље постоје разлози за притвор. Притвор је оптуженом продужен рјешењем првостепеног суда број 11 0 К 025181 20 Кв 4 од 08.06.2020. године, након потврђивања предметне оптужнице од стране судије за претходно саслушање по којем рјешењу, притвор може трајати до изрицања првостепене пресуде, а најдуже двије године од дана потврђивања оптужнице. У том рјешењу, детаљно је образложено постојање основане сумње да је оптужени С. Ч. починио кривично дјело за које се терети, те су детаљно образложени и успостављени притворски разлози. Свакако, додатна потврда постојања основане сумње је и чињеница да је судија за претходно саслушање првостепеног суда потврдио предметну оптужницу. Побијаним рјешењем, првостепени суд је утврдио да у овој фази поступка (када су само дјелимично изведени докази оптужбе предложени у оптужници) и даље постоји и основана сумња и разлози за притвор, јер у међувремену се нису десиле никакве околности које би утицале на даље егзистирање притвора и када је у питању основана сумња као општи услов за одређивање или продужење притвора и када су у питању посебни притворски разлози из члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС.

Наиме, чињеница да оптужени С. Ч. има двојно држављанство, Босне и Херцеговине и Републике Хрватске, да није запослен и да нема имовину у Републици Српској, у повезаности са тежином дјела за које се потврђеном оптужницом терети, са аспекта законом прописане казне за предметно дјело, и по оцјени овог суда, представљају околности које указују на опасност од бјекства и тиме притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС. Исто тако, досадашња осуђиваност оптуженог за различита кривична дјела (и осуда на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 6 (шест) мјесеци) у повезаности са начином и околностима извршења дјела, за које се терети, прије свега, временски континуитет у извршењу дјела, у којем се основано сумњичи да је неовлаштено прометовао опојну дрогу хероин и марихуану и на тај начин за себе стицао значајна новчана средства, представљају нарочите околности које оправдавају бојазан да ће оптужени, боравком на слободи, поновити кривично дјело, чиме се потврђује постојање притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Осим тога, супротно жалбеним наводима, побијано рјешење је имало у виду и изјашњење одбране о притвору, датом на главном претресу, са приједлогом да се притвор овом оптуженом замијени мјерама забране, односно да му се умјесто притвора одреде мјере забране (напуштања мјеста боравишта, забране комуникације са одређеним лицима, конкретно свим лицима осим ужим члановима породице, уз предају путних исправа-хрватског пасоша и др.), те је с тим у вези, правилно закључио да се тај приједлог одбране не заснива на новим чињеницама и да није прихватљив, уз ваљано образложење да мјере забране из члана 185. ЗКП РС не могу постићи сврху притвора, тј. отклонити опасност од бјекства овог оптуженог и његове нове криминалне активности.

На основу наведеног, а примјеном члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић